

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ . . . δρ. 8,—
Εξαμηνίος . . . 4,50
Τριμηνίος . . . 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ετησίᾳ . . . φρ. 10,—
Εξαμηνίος . . . 5,50
Τριμηνίος . . . 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ὀκτωβρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 46

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 323)

ΕΡΒΕΛΙΝ

ἐσυλλογίσθη : « — Διάβολε, οἱ ἐργάται τῶν ὑπνόνων δὲν δουλεύουν συνήθως τὴν νύκτα. Κάτι βρωμοδουλειὰ εἶνε ἐδῶ! »

Ἐκρῶσθη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Πασκίε καὶ παρεφύλαξε. Μετὰ μιᾶς ὥρας ἀναμονῆς, ὁ ἀστυνομικὸς ἐφωτίσθη :

Ἐνῆς ἀνθρώπου ἐβγάλεν ἓνα δέμα ἀπὸ ἓνα μαχαζί, ἀπὸ τὸν φωταγωγὸν τοῦ ὑπογείου, καὶ τὸ ἐπέταξεν εἰς τὴν ὑπνόνον.

Ὁ Ἐρβελίν ἐστρίψε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πασκίε, διὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ ὁ νυκτοκλέπτης, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ πλησιέστερον ἀστυνομικὸν τμήμα.

Εὐκόλον εἶνε, διὰ τοὺς ἐπιτηδείους λωποδύτας, νὰ εἰσέλθουν τὴν νύκτα εἰς ἓνα σπίτι καὶ νὰ τὸ γδύσουν. Ἀλλ' ἡ μεγαλύτερα δυσκολία εἶνε νὰ μεταφέρουν τὴν λείαν τῶν ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιῦ, ὅπου εἰς κάθε εἴκοσι βήματα θάπαντῇσιν ἓνα ἀστυφύλακα ἢ μίαν περιπολίαν.

Διὰ τοῦτο ὁ Πλόκ εἶχεν ὑποδείξῃ εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του ἓνα εὖφυς τρόπον, διὰ νὰποφεύγουν τὰς ἐγγλήρας συναντήσεις.

Τὸ σχέδιόν του ἦτο ἀπλόον· διὰ τῶν ὑπνόνων θὰ μετεφέροντο τὰ κλοπιμαῖα, ὑπογείως καὶ ἀοράτως. Διότι αἱ ὑπνόνοι τοῦ Παρισιῦ ἀποτελοῦν ἀπὸ κάτω ἓνα δεύτερον Παρίσι, μεγάλον ὅπως τὸ ἐπάνω, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσπορεῖ κανεὶς εὐκόλως νὰ μεταβαίη ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν.

Ὁ Ἐρβελίν ἔλαβε λοιπὸν τὰ μέτρα του. Ἐξ ἀστυφύλακες ὀπλισμένοι, καὶ

αὐτὸς, θὰ εἰσέρχοντο εἰς τὰς ὑπνόνους ἀπὸ ἓν στόμιον τοῦ βουλευδύτου Ὡσμάν καὶ ἐκεῖθεν θὰ διηρθύνοντο ὑπογείως πρὸς τὴν ὁδὸν Ματυρέν.

Ὅταν, εἰς τὰς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐτελείωσεν ἡ δουλειά, οἱ τρεῖς λωποδύται κατέβησαν εἰς τὴν ὑπνόνον, ὅπου εἶχαν ρίψῃ τὰ κλοπιμαῖα, δαντέλλας καὶ παλαιούς τάπητας μεγάλης ἀξίας.

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἐπροχώρησαν πολὺ. Μετὰ τινὰς πυροβολισμοὺς χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἡ Ὀχιά, ὁ Μαχαίρας καὶ ὁ Κόρακας συνελήρυσαν.

Ἡ σύλληψις τῶν ἐπιφύλων αὐτῶν κακούργων ἀπετέλει διὰ τὸν Ἐρβελίν μίαν ἀκόμη μεγάλην ἐπιτυχίαν, καὶ ὁ καλὸς ἀστυνομικὸς ἐσυλλογίσθη νὰ τὴν ἐπωφεληθῇ.

Διότι ὁ Ἐρβελίν δὲν ἦτο τέλειος. Εἶχε τὴν μανίαν, τὸ πάθος τοῦ ψαρεύματος, καὶ ἐπειδὴ ἦτο Νοέμβριος — ἡ καταλληλοτέρα ἐποχὴ διὰ τὰ ψάρια τοῦ βάλτου, — δὲν ἤμπωρεσε νάντισταθῇ εἰς τὸν πειρασμόν.

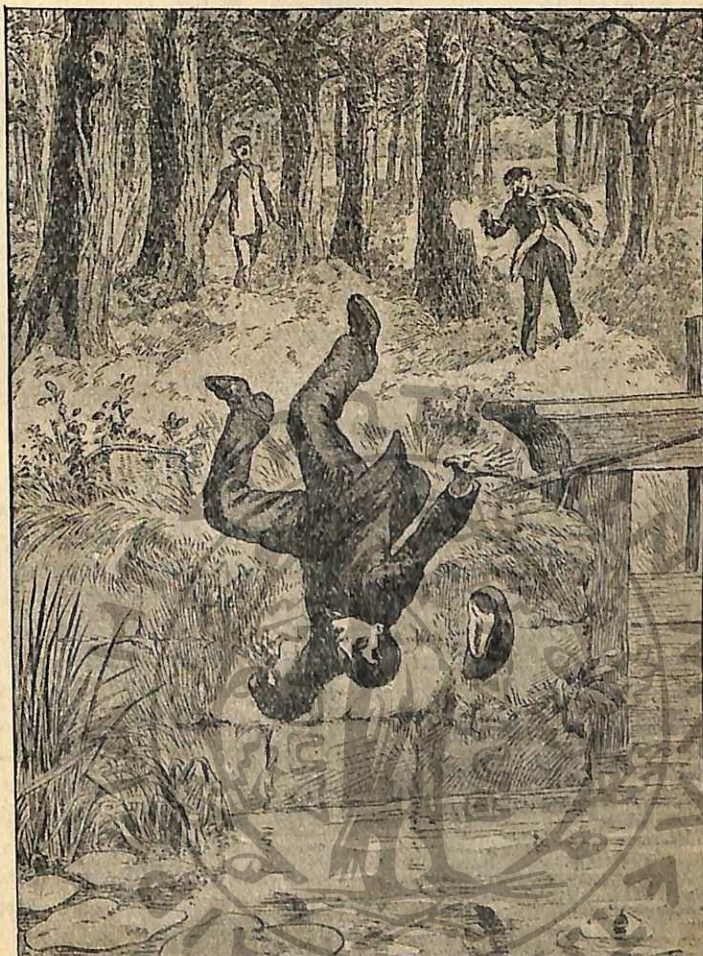
Τὴν ἐπαύριον, μετὰ τὴν ἀναφορὰν τῆς πρωίας, ἐξιμολογήθη τὸ μικρόν του ἀμάρτημα εἰς τὸν κ. Κράμπ.

— Κύριε Διευθυντά, τῷ εἶπεν, ἔχω ἴσα-ἴσα μίαν ἄδειαν νὰ υπάγω νὰ ψαρεύω εἰς τὸν βάλτον τοῦ Γούρ, εἰς τὸ δάσος τοῦ Ραμπουγιέ. Αὐ-

τὸς ὁ βάλτος ἔχει πολλὰ ψάρια καὶ εἶνε δυσκολώτατο νὰ ἐπιτύγῃ κανεὶς ἄδειαν διὰ νὰ ψαρεύῃ ἐκεῖ. Ἦθελον λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς ἐκτάκτου εὐκαιρίας καὶ, ἂν εἴθε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ, σὺς παρακαλῶ νὰ μοῦ χορηγήσῃτε δύο ἡμερῶν ἄδειαν. Θὰ σὺς δεῖξω, ὅτι ξεύρω νὰ πιάνω ψάρια τόσο καλά, ὅσο καὶ λωποδύτες.

— Σὺς παραχωρῶ εὐχαρίστως, εἶπε μου, αὐτὰς τὰς δύο ἡμέρας, ἀφοῦ μάλιστα τὰ λείψανα τῆς συμμορίας Πλόκ εἶνε πρὸς τὸ παρὸν κρυμμένα.

— Μὴν ἐμπιστεύεσθε πολὺ, κύριε Διευ-

« Ὁ Ἐρβελίν ἐπεσεν εἰς τὸν βάλτον. » (Σελ. 326, στ. 6')

θυναί. Εγώ τουλάχιστον είμαι πάντα εν έπιστολή!

Από τας έννά τω πρώτῳ, ὁ Ἐρβελίν, ἐφοδισμένος με ὅλα τῶλεντικά ἐργαλεῖα καὶ φορῶν βαρεῖα χειμωνιάτικα, διότι εἰς τὸν βάλλον θά ἔκλυε πολὺ ψύχος, ἐπῆρε τὸ τραῖνον τοῦ Ραμπουγιέ ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀγίου Λαζάρου.

Εἶχε μαζί του καὶ δύο συντρόφους, δύο φίλους, ποὺ δὲν ἤξευραν πῶς νὰ ἐκδηλώσουν τὴν χαρὰν τῶν διὰ τὴν ὥραϊαν ἐκδρομὴν ποὺ τοὺς προσέφερότο. Οἱ δύο αὐτοὶ φίλοι ἦσαν ὁ Πιερόττος, ὁ ἀγαπημένος σκύλος τοῦ Ἐρβελίν, καὶ ὁ Δράκος, ὁ δανικὸς, τὸν ὁποῖον εἶχε κρατήσει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς διασωσεως τῶν.

Τοὺς ἐτοπιοῦσεν εἰς τὸ εἰδικὸν βαγόνι τῶν σκύλων καὶ ἤρώτησεν ἕνα ὑπάλληλον:

— Ποῦ πρέπει νὰ βγῶ, διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν βάλλον τοῦ Τούρ;

— Εἰς τὸ Περραί, εἶπε συντομωτέρα.

Εὐκολώτερα ὁμοῦς πᾶτε ἀπὸ τὸ Ραμπουγιέ.

Δύο παλαιὸι δίδωται, τυλιγμένοι με γούνας, ἤκουσαν, διερχόμενοι, τὴν πληροφορίαν αὐτὴν καὶ ἐσπευσαν νὰ ἐπιδιδασθῶν.

Μετὰ μίαν ὥραν, οἱ δύο αὐτοὶ ἐξήλθον εἰς τὸ Περραί, ἐνῶ ὁ Ἐρβελίν ἐξηκολούθησεν ὡς τὸ Ραμπουγιέ.

Εἰς τὰς ένδεκα, ὁ ψαρχὸς μας ἦτο ἐγκαθιδρυμένος εἰς τὰς ὄχθας τοῦ μεγάλου βάλλον τοῦ Τούρ, μέσα εἰς τὸ δάσος. Κατ' ἀρχὰς ἔφαγε, με τοὺς δύο τοὺς φίλους, ἀπὸ τὰ τρόφιμα ποὺ εἶχε πάρῃ μαζί του, καὶ κατόπιν ἀναψεν ἕνα σιγάρο καὶ ἐτοίμασε τὰ γρήγορα του.

Ἐπὶ δὲ τὴν ὑπερβολὴν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀδείαν του.

— Ὡραία, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ, μὴ αὐτὸ τὸ κρῖ δὲν θά σᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς καὶ θά κάμετε χωρὶς ἄλλο καλὸ ψάρεμα, γιατί ὁ βάλλος εἶνε γεμάτος ψάρια. Θὰ ξαναπαράσω στῆς τέσσερις, ἂν θά σᾶς περισσεύῃ, καμμιὰ πέστροφα, θυμηθῆτέ με. Προσέχετε προπάντων τὰ σκυλιὰ σας, νὰ μὴ παρατρομάζουν τοὺς φασιανούς εἰς τὸ δάσος.

— Πσυχῶστε, κύριε δασοφύλακα, τὰ σκυλιὰ μου εἶνε φρόνιμα καὶ μὴ κούνη!

Μόλις ἔφυγεν ὁ δασοφύλαξ, ὁ Ἐρβελίν ἐπίασε τὸ πρῶτό του ψάρι, μιὰ πέστροφα ποὺ ἐζύγιζε σχεδὸν δύο ὀκάδες.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Πιερόττος καὶ ὁ Δράκος, μεθυσμένοι ἀπὸ τὸν καθαρὸν ἀέρα, ἔτρεχαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐκυνηγούντο, ἔκλυαν χίλια παιγνίδια. Ἦσαν πολὺ ἀγαπη-

μένοι μεταξύ τῶν, φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Πιερόττος ἤσθανετο μίαν προστατευτικὴν φίλιαν διὰ τὸν νεώτερον ἀδελφόν, τὸν ὁποῖον εἶχε δελεῖσεν ὡς ζῆλον.

Οἱ δύο σκύλοι ἐπῆλθον με τὰ τρελλὰ παιγνίδια τῶν φασιανούς (*). Συγγνώματα ἤκουστο τὸ περὶ σῆμα τῶν τρομαγμένων πτηνῶν, ὁ δὲ Ἐρβελίν, διὰ νὰ μὴ ἔχῃ παρατηρήσει ἀπὸ τοὺς δασοφύλακας, ἡναγκάσθη νὰ φωνάξῃ τοὺς σκύλους καὶ νὰ τοὺς βάλῃ νὰ ξαπλωθῶν κοντά του, μέσα εἰς τὰ πυκνὰ χόρτα τοῦ ὄχθου, διὰ νὰ μὴ κρυφθῶν.

Ὡς τὰς τρεῖς, ὁ ψαρχὸς μας εἶχε πιάσῃ πολλὰ μεγάλα ψάρια, ὅταν ἔξαφνα, εἰς ἕνα πολὺ δυνατὸν τσίμπημα τοῦ δολώματος, ἔσκυψε διὰ νὰ τραβήξῃ τὸ ἀγκίστρι. Ἐκρινεν, ὅτι τὸ ψάρι ποὺ εἶχε ἀγκιστρωθῇ, θά ἦτο πελώριον. Ἐχρειάζετο λοιπὸν προσοχή, διὰ νὰ μὴ σπάσῃ τὴν πετονιά καὶ τοῦ φύγῃ.

Συγκρατημένος, ὅπως καὶ ὁ ψαρχὸς εἰς τέτοιαν περίστασιν, ἐτραβούσε τὸ ἀγκίστρι, ὅταν μία σφαῖρα ἐσφύριξεν εἰς τὸ αὐτί του καὶ συγχρόνως ἀντήχησαν δύο πυροβολισμοί.

Ἐστράφη ἀμέσως καὶ εἶδε με τρόμον, εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι μίλις μετρώ, τὸν Κατεργόρην καὶ τὸν Γατομήτην, ποὺ ἔτρεχαν κατ' ἐπ' αὐτῶν τοῦ μετὰ τὰς ρεβόλ-

«Ὁ Ἐρβελίν παρῆσθ' εἰς θέαμα ἄγριον...» (Σελ. 326, στ. γ')

«Ἀντήχησε καὶ τρίτος πυροβολισμὸς καὶ ὁ Ἐρβελίν ἔπεσεν εἰς τὸν βάλλον, ποὺ ἦτο βαθὺς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, κ' ἐξηρανίσθη ὑπὸ τὰ πυκνὰ νερόχορτα.

Ὁ ἀτυνομικὸς δὲν εἶχε πληγωθῇ ἀπὸ τὰς σφαῖρας. Εἶχε ριθῇ ἐκουσίως εἰς τὸν βάλλον, με μίαν ἀποτόμον βουτιά, διὰ νὰ τὰς ἀποφύγῃ. Καὶ οὕτως ἔλασεν διόλου τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν ἐτοιμότητά του. Τὸ σκεδιδόν του ἦτο νάπομακρυνθῇ γρήγορα ἀπὸ τὴν ὄχθην καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ βάλλον, ὅπου δὲν θά τὸν ἐφθάναν πλέον τὰ ρεβόλδερ τῶν κακούργων.

Ὁ Ἐρβελίν ἦτο καλὸς κολυμβητής. Ἀλλ' ἐλογάριαζε χωρὶς τὰ ὑδροχαρῆ φυτά, ποὺ ἐδυσκόλευαν πολὺ τὰς κινήσεις

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 323.

του. Ταῦτά του, βυθισμένα εἰς τὸ νερόν, ἐδούλκυν φρενὰ. Δὲν ἐπροχωροῦσε, διότι τὰ πόδια του περιπλέκοντο εἰς τὰ χόρτα κ' ἐγίνοντο βαρεῖα. Ἐκτὸς τούτου, εἶχε ριθῇ εἰς τὸν ὄχθον μετὰ τὰ ροχὰ του, τὰ ὁποῖα ἐβράχυναν, ἐδάκρυαν καὶ παρεῖλυν τὰ κινήματά του, ἐξημερύνον τὰς προσπάθειάς του.

Ἐννοοῦσεν ὅτι δὲν εἶχε προχωρήσῃ οὕτε δέκα μέτρα ὑπὸ τὸ νερόν, καὶ ἤδη με δυσκολίαν ἐκρατοῦσε τὴν ἀναπνοήν του. Ἐκινδύνευε νὰποθῇ ἀπὸ ἀσφυξίας καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἀν ἀνέβαινεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰναπνεύσῃ, θά τὸν ἐδελαν οἱ κακούργοι ποὺ παρεβόλταν βέβαια ἐκεῖ μετὰ τὰς ρεβόλδερ εἰς χεῖρ. ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν, μάλιστα ἐπρόδραλλε τὸ κεφάλι του. Καὶ ἦτο ἀκόμη τόσο πλησίον εἰς τὴν ὄχθην, ὥστε ἀρεύντως αἱ σφαῖραι θά τὸν ἐφθάναν.

Καμμία βοήθεια δὲν τῷ ἐφαίνετο πιθανή εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ἀγρίου ἐκεῖνου βάλλον, ἐν τῷ μέσω τοῦ ἐρήμου δάσους. Μετὰ τὸν τὸν θάρος, τὸ ἀκατάλητον, ἤσθανετο πρὸς στιγμὴν μίαν σκοτεινὴν ἀλλ' εὐτυχῶς τοῦ ἐπέερασε. Ὁ Ἐρβελίν δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ χάνουν τὴν ψυχραιμίαν τῶν, τὰς στιγμὰς ἴσα-ἴσα ποὺ τοὺς χρειάζεται περισσότερον.

Ἐν τούτοις ἡ θέσις του ἦτο δεινὴ. Ἐκινδύνευεν ἡ νὰποθῇ ἀπὸ ἀσφυξίας ἢ νὰ τοῦ τρυπήσῃ τὸ κρανίον καμμιὰ σφαῖρα. Ἐσκέφθη ὁμοῦς, ὅτι ὁ δεύτερος αὐτὸς θάνατος, ὁ ταχὺς, ἦτο προτιμώτερος ἀπὸ τὴν σκληρὰν ἀγωνίαν τῆς ἀσφυξίας. Ἐπειτα ὑπῆρχε καὶ κάποια πιθανότης νὰ τὸν ἀποφύγῃ, ἐνῶ ὁ ἄλλος μετ' ὀλίγον θά ἦτο βέβαιος...

Ἀνέβη λοιπὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἀνέπνευσε βαθεῖα.

Τότε ἤκουσε κατὰ κραυγὰς τρόμου ἀνάρθρους, πνιγμένας, φοικώδεις, ποὺ δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἀνθρώπινον. Συγχρόνως ἀντήχησαν καὶ δύο πυροβολισμοί, ἀλλὰ μακρόθεν, ὅπως αἱ κραυγαί.

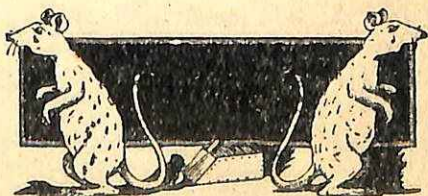
Ὁ Ἐρβελίν παρῆσθ' εἰς θέαμα ἄγριον.

Ὁ Δράκος εἶχε ρίψῃ κάτω ἕνα ἀπὸ τοὺς κακούργους, τὸν ὁποῖον ἐπνιγε.

Μακρὰν, ὁ ἄλλος ἔφευγεν, ἐξηρανίσθη, καταδιωκόμενος ἀπὸ τὸν Πιερόττον, ὁ ὁποῖος, μετὰ τοὺς δύο πυροβολισμούς, οὐρλιασεν ὡς νὰ ἐπληρώθῃ.

Ὁ κακούργος εἶχε τραπῇ εἰς φυγὴν, ὅχι διότι ἐβρόθῃ τοὺς σκύλους, ἀλλὰ διότι μιὰ τουφεκία, μέσα ἀπὸ τὸ δάσος, εἶχε ἀνταποκριθῇ εἰς τοὺς πυροβολισμούς του.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEAU

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Κατόπιν, ὅλη ἡ παροιμία ἀπεχαιρέτησε με συγκίνησιν τὸν μικρὸν Γάλλον καὶ τῷ ἡγήθη καλὴν ἐπιτυχίαν.

— Μικρέ, τῷ εἶπεν ἐπισήμως ὁ ἱατρός, ἐνθυμοῦ ὅτι κρατεῖς εἰς τὰ χεῖρά σου τὴν τύχην ὅλων τῶν συμπολιτῶν σου!

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Λουλού με σθένος, μόνον ὁ θάνατος θά μ' ἐμποδίσῃ νὰ ἐπιδώσω αὐτὸ τὸ γράμμα!

— Μπράβο, Λουλού! Θαυμάσια, παιδί μου! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλη, με εὐκρινὴ θαυμασμόν, ὀλίγων τὸν μικρὸν τοῦ φίλου εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Εὐχαριστῶ, δασκαλέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Λουλού κ' ἐλπίζω νὰ δειχθῶ ἀντάξιός σου!

«Ὡ, παρτόν!»

Μετ' ὀλίγον, ὁ υἱὸς τοῦ κ. Ρισανέλ, ἐξελθὼν ἀπὸ ἕνα παράθυρον εἰς τὸν δρομίσκον ποὺ εἶπαμεν, εὐρέθη μόνος, ἐν τῷ μέσω τῆς κοιμημένης πόλεως, ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον, ποὺ τοῦ ἔκαie τὸν λαίμον καὶ τὰς γυνὰς κνήμας.

Ἦτο φορτωμένος καὶ μετὰ δύο καλάθια, κρεμασμένα ἀπὸ ἕνα ξύλον, ποὺ ἐστηρίζετο εἰς τοὺς ὤμους του, γεμάτα δαμάσκηνα καὶ πορτοκάλια.

Ὁ δὴθεν ὁποροπώλης ἐστηρίχθη ὀλίγον εἰς τὸν ὑψηλὸν τοῖχον τοῦ Προξενείου, —τελευταῖον καταφύγιον, τὸ ὁποῖον ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰ ἐγκαταλείψῃ, —ἀλλ' ἐπῆρε γρήγορα τὴν ἀπόφασίν του καὶ ἀνακαλὼν ὅλον τὸ θάρρος, ἐβήθυσεν:

— Ἐμπρός! πρέπει νὰ δειξῶ τοῦ Τζούλη καὶ τοῦ

«Ἐτρεχεν εἰς ἕνα δρόμον, ἐν τῷ μέσω κήπων...» (Σελ. 327, στ. γ')

μπαμπά μου, ὅτι κ' ἐγὼ εἶμαι ἰκανὸς γιὰ κατὰ τι!

Καὶ ἐξήλθεν ἀπὸ τὸν δρομίσκον εἰς τὰς συνοικίας τῆς ἐπάνω πόλεως, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε σιγά-σιγά νὰ διασχίσῃ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν παραλίαν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπήγγινε καλὰ.

«Ὅλοι οἱ Μαροκινοὶ ἀνεπαύοντο, ἐξηπλωμένοι ὑπὸ τὰ δένδρα ἢ ὑπὸ τὰς ἀψίδας τῶν πυλῶν, καὶ δὲν ἀνησυχούσαν διόλου, βλέποντες διερχόμενον ἐμπρὸς τῶν τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ἰθαγενῆ ὁποροπώλην.

Οὕτως ὁ Λουλού ἠμπόρεσε νὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν, ὅλας τὰς συνοικίας τῆς ἐπάνω πόλεως καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πλατείαν τῆς ἀγορᾶς.

Ἐδῶ ἡ κίνησις, ἡ τύρῃς ἦτο μεγάλη.

Διότι οἱ ἐπαναστάται ἐξηκολούθουν τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς λεηλασίας.

Ὁ Λουλού ἐνέπεσε διαδοχικῶς εἰς δύο ὁρδὰς ἀγρίων, πρὸ τῶν ὁποίων ἐκλείοντο τὰ μαγαζία καὶ οἱ πωληταὶ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν, ζητούντες ἑλσος. Ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν ἐρείδοντο οὐδενός, καὶ ἀφοῦ ἐλεηλάτουν ἕνα σπῆτι ἢ ἕνα μαγαζί, τοῦ ἐδάξαν ἐπειτα φωτιάν.

Αἱ ταρχώδεις αὐταὶ σκηναὶ ὑπῆρξαν ἡ σωτηρία τοῦ Λουλού, διότι κανεὶς δὲν εἶχε καιρὸν νὰ τὸν προσέξῃ. Οὕτως ὁ μικρὸς ὁποροπώλης, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς ἐφοδῆθη ὅτι θά συνελαμβάνετο ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας, ἀνεθάρρυνεν. Ἦτο βέβαιος τώρα, ὅτι ἡ στολή του τὸν ἐξησφάλιζε τελείως. Ἀδυνατον νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ὡς ἕνα ἀπὸ τοὺς μισητοὺς ἐκεῖνους «Ρουμί» (Εὐρωπαίους), τῶν ὁποίων εἶχον ὀρκισθῇ τὸν θάνατον!

Ἦδη, εἰς τὴν ἐσχάτην τοῦ κεντρικοῦ δρόμου, ὁ Λουλού ἔδραπε τὴν θάλασσαν. Ὅπως τὸν εἶχαν συμβουλεύσῃ, ἤτοιμάζετο νὰ διευθυνθῇ δεξιὰ, διὰ νὰποφύγῃ τὸν λιμένα, ὅταν ἐσκούντησεν ἐξ ἀπροσέξιας μετὰ τὸ καλάθι τοῦ μερικουῖθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι διήρχοντο τρέχοντες.

— Ἀ! παρτόν! ἔκλυεν ἀσουλόγιστα ὁ Λουλού.

Ἰπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ εὐγένεια εἰμπορεῖ νὰ βλάψῃ πολὺ.

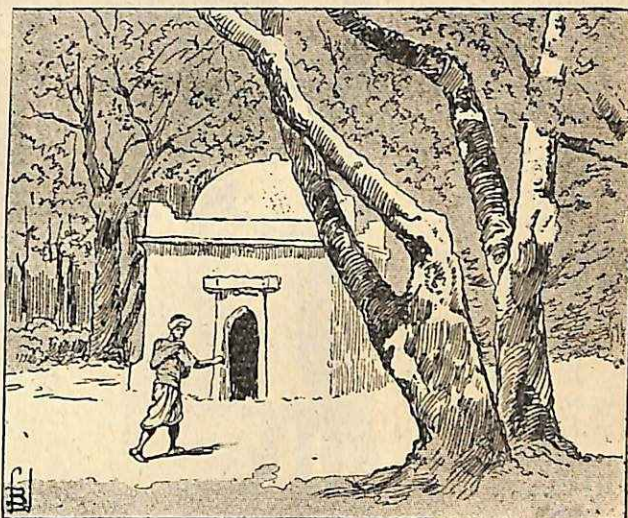
Ἀκούσαντες τὴν γαλλικὴν λέξιν παρτόν, ἡ ὁποία ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖρά του μικροῦ, οἱ Μαροκινοὶ ἐσταμάτησαν.

Ἀφοῦ ὠμιλοῦσε γαλλικὰ, τὸ παιδί ἐ-

κεῖνο δὲν ἦτο μαροκινόπουλον, ἦτο ξένος, Ρουμί μετρημένος, κατὰσκοπος...

Ὁ Λουλού παρετήρησεν, ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς συνεσκέπτοντο καὶ τὸν ἐδειχναν θυμωμένοι μετὰ τὸ δάκτυλον. Ἐνόησε τότε τὴν ἀνοησίαν ποὺ ἔκαμε καὶ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, διὰ νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον ἐκεῖνον ὄμιλον.

Ἀλλ' οἱ Μαροκινοὶ, τῶν ὁποίων ἡ ὑποψία ἐπεδεδαιώθη διὰ τῆς φυγῆς, ἔτρεξαν κατόπιν του.

«Τὸ τέχμη, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ὠδήγησεν ἡ καλὴ του τύχη...» (Σελ. 328, στ. β')

Ὁ Λουλού, βλέπων ὅτι τὸν κυνηγοῦν, ἐνόησε τότε, ὅτι ἡ σωτηρία του ἐξηρτάτο μόνον ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

Εὐτυχῶς ἔτρεχε καλὰ. Εἰς τὸ τρέξιμον ἐπαρνοῦσε ἀκόμη καὶ τὸν Τζούλην. Ἐπῆρε λοιπὸν, μετὰ ὀλίγον τὴν ταχύτητα, τὸν κατασπερὴ δρόμον ποὺ ἠνοίγετο ἐμπρὸς του καὶ ἐδάξαν εἰς τὸν λιμένα. Ἐπειδὴ ὁμοῦς τὰ καλάθια μετὰ τὰ ὁποῖα τὸν ἐδυσκόλευαν κ' ἐδάκυν, ἐνῶ οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι Μαροκινοὶ τὸν ἐκυνηγοῦσαν ὀλονέν ἀπὸ πίσω, ἄλλοι ἤρχοντο ἀπὸ ἐμπρὸς, διὰ νὰ τῷ φράξουν τὸν δρόμον, ἐπέταξε τὰ καλάθια του εἰς τὰ πόδια τῶν διωκτῶν του καὶ, ἐλευθερὸς πλέον ἀπὸ αὐτὸ τὸ φορτίον, ἐστράψεν ἀποτόμως εἰς ἕνα δρομίσκον ἀριστερὰ.

Πρὸς στιγμὴν ἤλπισεν, ὅτι οἱ διωκταὶ τοῦ τὸν ἔχασαν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, εἶδε πάλιν ὀπίσω του, εἰς ἀπόστασιν μίλις ἡμίσητα μέτρων, τὰ λευκὰ βουρνοῦζια ποὺ τὸν ἐκυνηγοῦσαν.

Ἦρχισε νὰ κουνάξεται, τὰ πόδια του ἔτρεμαν, τὸ κεφάλι του ἐγύριζε... Μ' ὅλα αὐτὰ, στηριζόμενος ἀπὸ τὴν σκέψιν ὅτι τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῇ ἕνα πολύτιμον γράμμα, ὁ μικρὸς ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ.

Τώρα πλέον εἶχε ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἔτρεχεν εἰς ἕνα δρόμον χαλαρμένον ἐν τῷ μέσω κήπων, ἐλαφρῶς ἀνωφερῇ, πρὸς τὸ ὁροπέδιον, τὸ ὁποῖον δεσπόζει τῆς Καζαμπλάκας.

Δεν ήξευρε πού πηγαίνει, δεν έσκέπτετο πλέον τίποτε, δεν ήσθάνετο ούτε καν τον πόνο. "Όλη του ή θελήσει είχε συγκεντρωθή εις τὰ πόδια, τὰ όποια ένι- νούτο απεινώνμενος.

Αλλά με όλας του τας προσπάθειας, ή απόστασις πού τον έχώριζεν από τους Μαροκινούς ήλαττου- το όλονέν, και ήδη ήκουεν εύχρινώς τον κρότον των βηματων των. Θά τον έφθαναν, θά τον έπιαναν...

Το τζαμί του Μου- λαϊ-Έδρις

Αλλ' ιδού, έμ- πρόσ του, εις την έσχατιάν του έξου- κού δρόμου, παρου- σιάζεται έν οικουό- μημα, μισοκρυμμέ- νον μέσα εις δένδρα.

Είνε τετράγωνον, πρασινοβαμμένον και στολισμένον μ' ένα πανύψηλον μινάρέν. Η θύρα του είναι έ- λάνοικτη και ό Λου- λού τρέχει προς αυ- τήν, όπως αλάλια- σμένο έλάφι, πού κα- ταρεύγει όπουδήποτε διά να γλυτώσ η από τους σκύλους πού τή κυνηγούν.

Είσερχεται, κυττάζει γύρω του διά να εύρη καμμίαν διέξοδον, και βλέπει ότι εύ- ρίσκεται μέσα εις ένα τζαμί, εις το βά-θος του όποιου υπάρχει τάφος, σκεπασμέ- νος με τάπητας και με σημαίας. "Όλό- γωρα κείουν κανδήλαι. "Ο Λουλού κατά- κλιστος, εξαντλημένος, πίπτει εις τας βα- θυμίδας αυτού του μινάρειου. Και περιμέ- νει με άγωνίαν την άφιξιν των δημίων του, από τους όποιους καμμίαν πλέον δεν έχει έλπίδα να γλυτώσ η, αφού εισήλθεν ως εις παγίδα εις το άδιέξοδον εκείνο τζαμί.

Αλλά περνούν πολλά λεπτά, χωρίς νά ιδή κανένα... Και όμως οι έχθροί δεν ά- πεύχον παρά όλίγα θέματα και δεβαιότατα τον είδαν πού εισήλθεν εις το τζαμί.

Αναθαρσέας όλίγον από την ήσυχίαν, ό Λουλού έσηκώθη, διά να κυττάξ η από την άνοικτην θύραν.

"Ό,τι είδε τότε, τον καθήλωσε κατά- πληκτον εις το κατώφλι: Οι Μαροκινοί πού πρό όλίγου τον κατεδίωκον, έστέκοντο τώρα άκίνητοι, σκυμμένοι, εις εύλαδη στάσιν προσευχής, πρό της εισόδου του ιερού, εις το όποιον δεν έτολμούσαν, ως φαίνεται, να εισέλθουν.

Και αφού έτελείωσαν την προσευχήν των, ό Λουλού τους είδε να στρέφουν τὰ νώτα και γαπέρχωνται θραδέως, συνομι- λούντες μεταξύ των θανάτ.

Μετ' όλίγον εξηρανίσθησαν, ό δε Λουλού, χωρίς να έννοι τίποτε από αυτά, εύρέθη μόνος εις το έρημον τζαμί.

Αλλά το τζαμί αυτό, εις το όποιον τον ώδήγησεν ή καλή του τύχη, ήτο άσυ- λον ιερών και άπαράβιαστον. Κανείς Μα- ροκινός δεν είχε το δικαίωμα να εισέλθ η, διά να συλλάβ η έν α έρθρόν πού κατέφυ- γεν εκεί, είτε ήθα- γενή, είτε ξένον. Από τὰ όνομαστότερα του Μαρόκου, το τζαμί του Μουλαϊ-Έδρις, με τον έντόν αυτού άγιον τάρον, έγινε τώρα το άσυλον και ή σωτηρία του κατα- διωκόμενου μικρού Εύρωπαίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΝΟΝΙΑ ΤΟ ΦΥΛΑΚΤΟΝ

"Αμα έβεβαιώθη ότι οι διώκται του έφυγαν, ό Λουλού έ- πεσε πάλιν εις τας βαθυμίδας του τάφου κ' έμεινεν εκεί επί πολύ. Η κούρασις του ήτον τόσο μεγάλη,

ώστε, με όλους του τους φόδους, ό μι- κρός έδυθίσθη εις ύπνον, ταχυμένον και πυρετώδη.

"Όταν εξύπνησεν, έντράπη κ' έθύμωσε πολύ με τον έκυτόν του δι' αυτήν την άδυναμίαν, σπείσας δε να έρευ- νήσ η τὰ θαλάκια του, έβεβαιώθη ότι ή έπιστολή του Προξένου υπήρ- χεν άκόμη εκεί. Έκτός τούτου, ό ύπνος εκείνος τον εξε- κούρασε και με περισσοτέραν χαλήν ην ήμύρεσε νάντι- κρύσ η την κατάστασιν.

— Πρέπει να ξεκινήσω πάλι, έσυλλογίσθη, και τώ έ- γρηγορώτερο! Φθάνει να έ- φυγαν πραγματικώς οι κα- ταραμένοι αυτοί Μαροκινοί και να μη με φυλάγουν πάρα κάτω, κρυμμένοι στα δέν- δρα. Γιατί όμως δεν μ' έ- πιασαν εδώ, πού τους ήταν τόσο εύκολο;

Με αυτάς τας σκέψεις, ό μικρός εξήλθεν από το τζαμί και είδεν, ότι έξω ήτο άκόμη άρ- κατά σκεπτείνά, ώστε να μη τον διακρίνουν οι έχθροί του, και άν πράγματι τον παρε- φύλαττον κάπου κρυμμένοι.

Υπό την λευκή λάμπιν της χαλαυγής, είδε την θάλασσαν δεξιά του και άπεφά- σισε να διευθυνθή προς εκείνο το μέρος.

Και άκριδώς, όλίγα θέματα μακράν της θύρας του τεμένους, διέκρινεν, όπισω από τὰ δένδρα του κήπου, μίαν χαλικιώδη άτραπών, ή όποια κατήρχετο προς την θάλασσαν.

Αλλ' ένθ, μετά τελευταίον βλέμμα εύγνωμοσύνης προς το κτίριον πού τον έσωσεν, ήτοιμάζετο να γωθ η εις τὰ δέν- δρα και να συρθ η μέχρι της άτραπού, ή- κουσεν έξαφνα κρότον παντουρλών, αι ό- ποίαι έσύροντο θραδέως επί των πλακών του τεμένους.

Συγχρόνως παρουσιάσθη έμπρός του ένας γέρον, φορών καφτάνι κυανούν και κρατών ένα φανάρι.

Ο σεβάσμιος αυτός γέρον, προφανώς ιερωμένος, με άγαθήν και γλυκεράν ευ- σισγνωμίαν, έκύτταξεν επί πολύ τον Λου- λού, περιφέρων τον φανόν του πρό του προσώπου του. Δεν έφάνετο να έχ η έχθρικάς διαθέσεις. Απεναντίας τὰ κινή- ματά του ήσαν ήρεμα και ή φωνή του γλυ- κυτάτη.

Τού ώμίλησεν εις την γλώσσαν του, αλλά βλέπων ότι ό μικρός δεν τον έν- νοούσε, περιώρισθη να ύψωσ η άνωθέν του την χειρά έν είδει εύλογίας.

"Ο Λουλού δεν ήξευρε τί να κάμ η. Δεν έτολμούσε πλέον να φύγ η' έστέκετο παρακολουθών και τὰ έλάχιστα κινήματα του γέροντος, του όποιου όμως το γελα- στόν πρόσωπον όλίγον κατ' όλίγον τον ένεθάρρυνεν.

"Ο γέρον έπήγεν εις το βάθος του ιε- ρού, όπισω από τον τάφον, κ' έπήγεν ένα πράγμα, το όποιον, έπιστρέψας, έτεινεν εις τον Λουλού. "Ητο ένα κομμάτι σα- νίδι, παλαιόν, επί του όποιου ήσαν χαραγ- μένα γράμματα άραβικά.

"Ο Λουλού δεν ήξευρε διατί ό γέ- ρων έπέμενε να πάρ η εκείνο το παλιόξυλο, ήναγκάσθη όμως να ύπακούσ η εις τὰ έπιτακτικά νεύματα του ιερωμένου κ' έδο- κίμασε διελα-δειλά να εξέλθ η.

"Ο γέρον δεν τον ήμ- πόδισε. Την στιγμήν μό- νον πού εξήρχετο, τώ έ- δειξεν ένα κορμόν δέν- δρου, τοποθετημένον έν είδει τραπέζης ή δίσκου παρά την θύραν, και έφά- νη προσκαλών αυτόν να- ποθέσ η εκεί την προσφο- ράν του.

"Ο Λουλού, εύχαριστη- μένος πού έγλύτωσε τόσον ύβουνά, έδωκεν από την

τσέπην του έν από τὰ χρυσά νομίσματα, τὰ όποια τώ είχε δώσ η κ. Μέρλ, και τώ έρριπεν επί του κορμού. Μετά τούτο εξήλθε, προπεμπόμενος από τας εύχαρι- στίας του γέροντος, εις γλώσσαν πάντοτε άραβικήν.

Το πρώτον κίνημα του Λουλού, όταν

εύρέθη έξω, ήτο να πετάξ η το «παληγο- σάνιδον» έπειτα όμως το μετανόησε και το έφύλαξε.

— Ποιος ξέρει, έσυλλογίσθη' ίσως είναι καλλίτερα να έχω επάνω μου αυτό το φυλακτό.

Και πραγματικώς, καθώς θά ιδωμεν μετ' όλίγον, τού έγρησέμευσε πολύ.

Χωρίς έμπόδιον πλέον, ό Λουλού έφθα- σεν εις την παραλίαν, καθ' ην ώραν ό ανατέλ- λων ήλιος έφώτιζε τον απόπλουν δεκάδος άλιευ- τικών πλοισίων, με ύ- ψηλάς πρώρας και κόκ- κινα πανιά.

Εδίστασε μίαν στιγ- μήν ναποταθ η εις κανένα από αυτούς τους άλιείς και να τον παρακαλέσ η να τον έδηγήσ η εις τον «Γαλιλαϊόν».

Αφού όμως έσκέσθη, ότι θά ήτο πλέον άσφα- λης εις την θάλασσαν παρά εις την ξηράν, έπλησίασεν ένα και τώ έδειξε με νεύματα, ότι ήθελε να μπη εις το πλοιαρίον του.

"Ο Μαροκινός έκύτταξε με περιέργειαν και με ύποψίαν τον μικρόν αυτόν, ό ό- ποιος έφορούσε μαροκινά, αλλά δεν ώμι- λούσε... Καί έφάνετο έλάχιστα διατεθει- μένος να δεχθ η την πρότασίν του, με όλα τὰ χρυσά νομίσματα πού του έδειχθεν ό Λουλού.

Εύτυχώς, εκεί πού έφαγγεν εις τὰ θυ- λάκιά του διά νομίσματα, ό μικρός έδωκε και το φυλακτόν, πού του είχε δώσ η ό γέρον του τζα- μισύ.

Μόλις το είδεν ό ψα- ρής, άμέσως ήλλαξε στά- σιν. Έδιάβασεν, ως να έκαμνε την προσευχήν του, τας άραβικάς λέξεις, τας χαραγμένας επί του ξύ- λου, και κατόπιν, με πρό- θυμον κίνημα, έδειξε την φαρδύβαρχάν του εις τον Λουλού.

"Ο μικρός έσπευσε να έπιβιβάσθη. Και το πλοιά- ριον με το κόκκινον πανί, το κολπούμενον από έλα- φρόν άνεμον, εξέπλευσεν άμέσως προς το άνοικτον πέλαγος, ένθ ό Λουλού, έκπληκτος και άπορών, έσφιγγεν εις τὰ χέρια του το «παληγοσάνιδον», το ό- ποιον έδωκε πραγματικώς να κάμ η θά- νω.

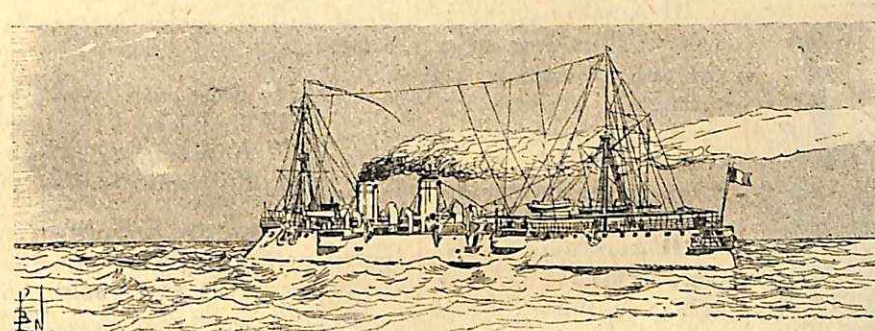
"Ο Γαλιλαϊός.

Τώρα έπρόκειτο να εξήγησ η εις τον ψαρήν, ότι ήθελε να υπάγ η εις το γαλι-

λόν πολεμικόν' αλλά, με όλας τας ένατέ- ρωθεν προσπάθειας, ή συνεννόησις ήτο ά- δύνατος.

Είς μίαν ή Λουλού έπρόφερε καθ'ύψω- τατα την λέξιν «Γαλιλαϊός», εις μίαν έκαμνε με τὰ χέρια του το σχήμα ενός μεγάλου πλοίου' ό Μαροκινός δεν έννοού- σε πού ήθελε να υπάγ η ό έπιβάτης του.

"Εξαφνα, εκεί πού έπήγαγιν άσκό-

"Το πλοϊον εκείνο ήτο πράγματι πολεμικόν..." (Σελ. 329, στ. β')

πως, ό Λουλού διέκρινεν εις τον όρι- ζοντα τον φαϊόν όγκον ενός πλοίου, το όποιον ύπέθεσεν, ότι ήμπορούσε να ήτο ό «Γαλιλαϊός». Τώ έδειξεν εις τον ψαρήν και τον διέταξε διά νεύματος να διευθύν η την βάρκαν του προς τὰ εκεί. "Ο Μαρο- κινός ύπήκουσε και, με μεγάλην του χα- ράν, ό Λουλού είδε μετ' όλίγον, ότι το πλοϊον εκείνο ήτο πράγματι πολεμικόν.

Ναι μόν δεν είχαν ιδή ποτέ του τέτοιον πλοϊον εις το Παρίσι, το έγνωρίσεν όμως

"Εσείεν ως σημαϊαν το λευκόν ύφασμα..." (Σελ. 329, στ. γ')

από τας εικόνας και τας περιγραφάς των βι- βλίων του.

"Ιδού αι δύο καπνο- δόχοι, πού όμοιάζουν με πελώρια σιγήρα' ιδού οι πυρίσκακι, από τους όποιους προβάλ- λουν τὰ στόμια των τηλεβόλων' ιδού, τέ- λος, εις την πρόραν, ή τριχρούς σημαϊα της Γαλλίας, κυματίζουσα εις τον άνεμον! Μετά κόπου ό Λουλού συγ- κρατεί κορυφήν χαράς. Μόλις απέγει τώρα διακρίσ η μέτρα από το θωρηκτόν, και επί του καταστρώματος έμπο- ρεί να διακρίν η τους ναύτας με τους μεγά- λους κυανούς κολλά- ρους. Άκούει επίσης την συμπίκτραν του ύπαξιωματικού, ό όποιος διευθύνει τους χειρισμούς και άνωθεν, ύψηλά, βλέπει καθαρά τους αξιωματικούς, οι όποιοι, με τας λευκάς των στολάς, περιφέρονται επί της γαφύρας.

"Ο μικρός είχε βγάλλ η τον κεφαλόδε- σμόν του. Καί κράζων όλονέν με όλην του την δύναμιν, έσειεν ως σημαϊαν το λευκόν ύφασμα, διά να κινήσ η την προσο- χήν των Γάλλων.

Οι αξιωματικοί, από της γαφύρας, δεν ήσυχσαν να παρατηρήσουν το πλοιαρίον και τον μικρόν, ό όποιος έφάνετο θέλων να έπικοινωνήσ η με το πλοϊον των.

Είς την άρχήν δεν έδωσαν μεγάλην προσοχήν, νο- μίσαντες ότι έχουν να κάμουν με κανένα από τους ήθαγενείς εκείνους πωλητάς, οι όποιοι κα- ταδιώκουν πάντοτε τὰ μεγάλα πλοϊα μ' έπι- μόνην και με αυθά- δειαν. Κάποιος όμως, εις τον όποιον έκαμην έντύπωσιν τάπητισμέ- να νεύματα του παιδίου, το έκύτταξε με τας ναυ- τικάς του διόπτρας. Τότε

ό Λουλού, βλέπων ότι τον κυαλάρουν, έδω- λεν από το στήθος του την έπιστολήν του Προξένου και την έσειεν άνωθεν της κεφα- λής του, προς την διευθυνσιν του θωρηκτού. ("Επεται συνέχεια)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α'.) Παίγνιον

Έστάλη υπό της Μεγάλης Έλλάδος

	Α	
ΦΙ		ΡΙ
ΤΙΣ	ΟΣ	ΠΟΙ
ΛΟΝ	ΣΤΟΣ	
ΟΥ		

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυ- ται ώστε ναποτελεσθ η έν γνωστότατον άρ- χαιόν γινωμικόν.

β'.) Διά τους Γαλλομαθεϊς

Έστάλη υπό του Στρατηλάτου των Έλλήνων

LERREUGA
A G A
U A E
ERRECOMM

Ζητείται ή άνάγνωσις της έπιγραφής ταύτης.

Δύσεις του 44ου φύλλου

α'.) Έλασες, δασκάς, κάμηλος, ταύ- ρος, άγέλας, πρόβατον. — β'.) Les mains noires font manger le pain blanc.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1915

Δώρα 1700 δρ. διὰ τοὺς τυχηροὺς καὶ βραβεῖα ἀπὸ δρ. 3 ἕως 52,50 δι' ὅλους

κλεισεν ὅλον σχεδὸν τὸ Ἐξωτερικόν, (διότι δὲν ὑπάρχει πλέον πρὸς ἀποστολὴν χρημάτων,) κατεβίβασε τὰς εἰσπράξεις τῆς εἰς τὸ ἡμῖς. Εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν ἔχει πλέον παρὰ μόνον τοὺς συνδρομητὰς καὶ τοὺς ἀγοραστὰς τοῦ Ἐσωτερικοῦ. Ὡς τοιοῦτους ὅρους ἀδυνατεῖ βεβαίως νὰ προβῇ εἰς καινοτομίας καὶ βελτιώσεις, οἱ δὲ φίλοι τῆς πρέπει νὰ εἶναι καὶ πολὺ εὐχαριστημένοι, ἐὰν ἐξακολουθήσῃ τὴν τακτικὴν τῆς ἐκδόσεως, εἰς ὅκτα σελίδα φυλλάδια, μέχρι τέλους τῆς κρίσεως. Οὐχ ἤττον ἐλπίζει, ὅτι διὰ τῆς θερμῆς αὐτῶν υποστηρίξεως, διὰ τῆς προθύμου ἀναγενέσεως τῆς συνδρομῆς τῶν καὶ προπάντων διὰ τοῦ γενναίου τῶν ξεσπαθώματος, θὰ δυνήθῃ νάντιμετωπίσῃ τὰς περιστάσεις οὕτως ὥστε, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων, νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ καμῇ πολλὰ. Ἀκριβῶς δὲ ἡ ἀγάπη τῶν φίλων τῆς εἰς αὐτὴν τὴν δυσχερεῖαν θὰ φανῇ.

Ἡ Διάπλασις διατηρεῖ ἀναύξητον πάντοτε τὴν μικρὰν συνδρομὴν τῆς. — 8 δραχμὰς διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ 10 φράγκα διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, — ἡ ὁποία παρέχει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τόσα προνόμια ἀπέκλειπται τῶν κατὰ φύλλον ἀγοραστῶν.

Ἡ Διάπλασις, διὰ νάνταμείψῃ τὴν ζῆλον τῶν προθυμοτέρων συνδρομητῶν τῆς, θὰ διανεῖμῃ καὶ φέτος ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 1700 ΕΝ ΟΛΩ ΔΡΑΧΜΩΝ εἰς πέντε Κληρώσεις. Ἐκ τούτων ἡ μία θὰ εἶναι Ἐξαιρετικὴ Κληρῶσις καὶ θὰ γίνῃ εὐθὺς τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ Δεκεμβρίου. Εἰς τὴν κληρωτὶδα θὰ τεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ ὅλων ὅσοι ἀνεγέωσαν ἢ θάναυώσουν τὴν συνδρομὴν τῶν, ἐτησίαν ἢ ἐξαμηνίαν, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐνεστώτος ἔτους, θὰ κληρωθῇ δὲ εἰς μόνον, ὁ ὁποῖος ἢ κερδίσῃ.

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

τοῦ Δανείου Κτηματικῆς Πίστωσης τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς

ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100 μὲ τῶν δραχμῶν 2,50 ἐτησίως καὶ μ' ἐλπίδα

ΚΕΡΔΟΥΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 50,000

Εἰς ἐκάστην τῶν ἄλλων τεσσάρων Κληρώσεων, εἰς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς θὰ δοθῶν διάφορα δώρα, ἀξίας 400 δραχμῶν (διὰ καθὲ Κληρῶσιν), τῶν ὁποίων κατὰ λόγον ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν

σελίδα 276 τοῦ 34ου φύλλου, θὰ δημοσιευθῇ δὲ καὶ εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ Α' Κληρῶσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου,
Ἡ Β' Κληρῶσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου,
Ἡ Γ' Κληρῶσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου, καὶ
Ἡ Δ' Κληρῶσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου.

Εἰς ἐκάστην τῶν Κληρώσεων τούτων θὰ συμμετάσχουν οἱ ἔχοντες προπληρωσὴ συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐνεστέον, ἐξαμηνίαν ἢ τρίμηνον. ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ γίνεταί ἡ Κληρῶσις.

Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως πληρωμῆς ἐκάστου συνδρομητοῦ, εἶναι καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου. Ἡ δὲ ἀπόδειξις αὕτη θὰ πληροφῇ τὸν συνδρομητὴν ἀκριβῶς εἰς πόσας καὶ ποίας Κληρώσεις δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος, ἀναλόγως τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγγράφεται καὶ τῆς διαρκείας τῆς συνδρομῆς τοῦ. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅχι μόνον οἱ ἀναγεωσάντες τὴν συνδρομὴν τῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί, εἴτε ἀπευθείας, εἴτε διὰ ξεσπαθώματος, λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς Κληρώσεις τῶν Δώρων.

ΚΑΙ ΕΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ὈΛΟΥΣ

Καὶ τὸ μὲν Λαχεῖον εἶναι διὰ τοὺς τυχηροὺς. Ἀλλὰ δι' ὅλους ἐν γένει τοὺς προθύμους ὑπάρχει καὶ ἐν δώρῳ, τὸ ἐξῆς: Τούτ' 7 τόμους "Διαπλάσεως," τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 7, οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀναγεωσάντες τὴν συνδρομὴν τῶν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐνεστώτος ἔτους, δικαιούνται νὰ τοὺς πάρουν, ὅλους μαζί ἢ ὅσους θέλουν πρὸς δραχμὰς 4 ἕκαστον, (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δρ. 7.) Τούτ' 9 τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 8, πρὸς δραχμὰς 4,50 ἕκαστον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δρ. 7,50). Πρὸς τοῦτο διετέθησαν 50 ἀντίτυπα ἐκάστου τῶν ἀνωτέρω τόμων, (ἐν ὅλῳ τόμοι 800) διὰ νὰ πωληθῶν μόνον εἰς τοὺς ὡς ἄνω προνομιούχους συνδρομητὰς καὶ μόνον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου. (Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτὴν, ἢ μετὰ τὴν ἐξάντησιν τῶν 50 ἀντιτύπων ἐκάστου τόμου, τὸ προνόμιον παύει.) Οἱ τόμοι αὗτοι εἶναι 16. Καὶ ἂν π. γ. τοὺς παραγγέλλῃ κανεὶς ὅλους, θὰ ἔχῃ εὐθὺς μίαν ἐκπτώσιν, ἕνα δῶρον ἀπὸ 52,50 δραχμὰς.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶναι διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου. Οἱ παραγγέλλοντες ὅμως νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ φρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως δώρων καὶ λαχείων, ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτον καθήκον καθὲ καλοῦ συνδρομητοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ καθήκον προσκαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ ἐκπληρώσουν ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερα φέτος, μὲ προθυμίαν μεγαλητέραν καὶ ἀπὸ ἄλλοτε, ἕνεκα τοῦ ἐξαιρετικοῦ τῶν περιστάσεων.

Δελτία Ἐγγραφῆς θὰ σῶ μοιράσω μὲ αὐτὸ ἢ μὲ τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Ἄλλα γνωρίζετε, ὅτι τὸ Δελτίον δὲν εἶναι ἀπαραιτήτου. Μία ἐπιστολὴ εἴμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ, ὁ δὲ ἀσφαλτέστερος τρόπος τῆς ἀποστολῆς χρημάτων, εἶναι ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή.

Ἐμπρός λοιπόν! Σῶς περιμένω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατὴρ μαλόνει τὴν Ἐλενίτσα πρὸς τρεῖς τῆς γάτας τὴν οὐρά.

Καὶ ἡ Ἐλενίτσα, θυμωμένη, λέγει:

— Ἀς τραβήξῃ ἐπιτόνισα καὶ ἐκείνη τὴ δική μου!...

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Νύμφης τοῦ Δρυμοῦ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας.
Ὁ Διδάσκαλος: — Ποῖα εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Οὐγγαρίας;

Ὁ ἀμείλις: —

Ὁ συμμαθητὴς του, ἀπὸ πίσω τοῦ ψιθυρίζει: — Βούδα — Πέστη... Βούδα...

Ὁ ἀμείλις: — Βούδα!

Ὁ συμμαθητὴς, συμπληρώνων: — Πέστη!

Ὁ ἀμείλις, θυμωμένος: — Τὴν εἶπα!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Δαρνοστεφῆς Βασιλέως

Ὁ Καθηγητὴς πρὸς τὸν ἀμείλι Τάκην:
— Κρίμας ἐστὶ! Στὴν ἡλικίαν σου ὁ Οὐάσιγκτον ἦτο Ἐπὶθεωρητής.

Καὶ ὁ Τάκης:

— Μάλιστα! ἀλλὰ καὶ ἐπὶν ἡλικίαν σας, ἦτο Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν!

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Περιγλιπτοῦ τῶν Δολλαρίων

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 141ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1914 ["Ἰδε Διάπλαιν τοῦ 1913, σελ. 395].

Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν καθὲ ψευδώνυμον, ὁ πρῶτος δηλοῖ πόσαι Ἀσκήσεις τοῦ διαγωνιζομένου ἐνεκρίθησαν ὡς ἀπλῶς δημοσιεύσιμοι, ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἐξ αὐτῶν ἤσαν ἐκτάκτως ὠραῖαι. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου μετὰ τὸ δὲ δύο ἐγγόντων τὸ ἴδιον ἄθροισμα, προηγείται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλητέρον. Ὁ τρίτος ἀριθμὸς μὲ τὸ Ε. δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν εἰς ἕκαστον ἀπονεμομένων διὰ τὴν Συλλογὴν τοῦ Εὐστήριου.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ συμμετέχοντες εἰς τὸ τετράδιον τῶν ἡλικιών).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαρνοστεφῆς Σημαῖα, 14+10 [12].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τέλος Ἀγῶας, 15+9 [12].— Φάων, 11+11 [11].— Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Τρικυμῖα, 14+9 [11].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡοσιώη Σάμος, 14+8 [11].— Δοξαμένους Ρήνος, 14+7 [10].— Κώστας Τσαμπόπουλος, 15+6 [10].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Ρεῖμα τοῦ Βοσπόρου, 13+6 [9].— Στρατηλάτης τῆς Μακεδονίας, 13+6 [9].— Ἐν τοῦτο Νίκα, 14+5 [9].— Πογκλίπσσα τῶν Δολλαρίων, 15+4 [9].— Δωδοναῖος, 13+5 [9].— Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, 11+5 [8].— Τσελλὴ Νεοαῖδα, 11+3 [7].— Πογκυρ τοῦ Βυζαντίου, 10+3 [6].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀδὰ, 6+2 [4].— Σανθὴ Πονπέ, 7+1 [4].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΕΙΣ (ἀπὸ 12—15 ἐτῶν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, 15+10 [12].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μέλιον Ἐφευγόντης, 15+7 [11].— Ὁ Νικητὴς, 15+6 [10].— Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Βαλκανικὴ Συμμαχία, 14+9 [11].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λατοινὴ Κνωβόλενος, 15+5 [10].— Συναῖν Ἀῖρα, 14+4 [9].— Πουλιόλενα, 12+5 [8].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Ἀρμόδιο Ἐδωνάκι, 12+4 [8].— Γενναῖος Στρατηλάτης, 14+2 [8].— Ἡοσιῶς τοῦ 21, 10+4 [7].— Ἰατὸς

Ἀράρης, 12+3 [7].— Ἐνθουσιώδης Κυποπούλια, 12+3 [7].— Καινούργιος Ἀφῆρες, 12+3 [7].— Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου, 12+3 [7].— Ἑλλησποντοφύλαξ, 10+4 [7].— Πρωακτοῖρος, 12+2 [7].— Ἀπομήτης Σωφραζέττα, 9+3 [6].— Λατοῖρος Κνωβόλενος, 9+3 [6].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πατριωτικὸς Πόθος, 7+3 [5].— Πρωτόφρος Κανάος, 8+2 [5].— Ἀσπὴ τῆς Ἑλευθερίας, 9+1 [5].— Ἀπολιθεῖν Ἰδεῶδες, 7+1 [4].

Σημειώσεις.—Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν (11 ἐτῶν καὶ κατωτέρω, οὐδεὶς διηγωνίσθη.—Οἱ λαβόντες ἄλλοτε βραβεῖα εἰς κατωτέραν Τάξιν ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν διαγωνίζονται σήμερον, δὲν ἐπέστησαν ἔκτος Διαγωνισμοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τῇ 13ῃ Ὀκτωβρίου 1914.

ΣΗΜΕΡΟΝ, ὡς βλέπετε, σῶς προσκαλῶ καὶ ἐπιστῆμις νάνανέωσιν τὴν συνδρομὴν σας διὰ τὸ μετ' ὀλίγον ἀρχόμενον νέον μας ἔτος. Δὲν ἀμφιβάλλω λοιπὸν ὅτι θὰ συμμεροφωθῇ μ' ἐξαιρετικὴν ὁλοῦς προθυμίαν. ὅχι διὰ τὰ δώρα καὶ τὰ προνόμια, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὴν Διάπλαιν, ἡ ὁποία, εἰς τὰς δυσχερεῖς αὐτὰς περιστάσεις, ἔχει τὴν ἀνάγκην ἀγάπης. ἐκδηλοῦμένη δι' ἔργων....

Ὁκαταλείδων τὸ σημερινὸν φυλλάδιον — τὸ «ἄσπρο φῶς» τῆς Φραγκίας. — ἀλλ' οὕτως Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή, οὕτως Σελίς Συνεργασίας. Ἀυτὰ, δι' ὀλίγον ἀκόμη καιρὸν, θὰ τὰ στερεώθῃ διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ τελεωθῶσιν ἐντὸς τοῦ ἔτους τὰ δύο μνηστρούματα καὶ νὰ δημοσιευθῶν ὅλα ταπεινίσματα καὶ αἱ Προκηρύξεις.

Ὁ Φάων προτείνει τὸ ἐξῆς δίστιχον διὰ τὸν τάφον τοῦ ἀφῶς πνιγέντος ὁμογενέος του:

Τῷ γατακίῳ Φάων

Ἀντὶ νὰ πῇς ἡ Σαφὸς καὶ νὰ πνίγῃς στὸ κύμα
Ἐσὺ τὸ μανὶὸν διὰλέξες οὐλοῦν θανάτου μνημοῖ!

Ὁ ἴδιος συμβουλεύει τὴν ἰδίαν νὰ προσέγῃ τῶρα τὴν Νέλικε, διὰ νὰ ζήσῃ τοῦλάχιστον αὐτῇ... Δὲν ἀμφιβάλλω. Δοξαμένους Ρήνε, ὅτι ὁ Σύλλογός μας θὰ καμῇ φέτος πολλὰ ξεσπαθώματα. Τὴν «Στέλλαν Βισλάντη» (δηλαδή τὸ διήγημα «Ἐρως ἐσταυρωμένος») καὶ τὴν «Μαργαρίταν Στίβα», τὸ μυθιστόρημα, πολλὰ εὐχαρίστως ὁ κ. Φάων σου δίδει τὴν ἀδειαν νὰ τὰ μεταφράσῃς ἰταλικά. Ἀν ὅμως σου ἐξήχησαν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν τὸ δράμα «Στέλλα Βισλάντη» εἰπέ τους ὅτι, πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἴμπορεῖ, διότι ἔχει ἀναλάβῃ μίαν ἄλλην ὑποχρέωσιν.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. Σανθὴ Νεοαῖδα, πρὸς γράφεις ἔτσι συχνά. Δὲν εἶμαι ὅμως τῆς ἰδέας νὰλλάξῃς τὸ ὠραῖόν σου ψευδώνυμον. Ὅσον διὰ τὰς Ἀσκήσεις σου, θὰ μὲν τὰς στείλῃς ὅλας μαζί, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σφαιρικὸς Διαγωνισμός. Πολλὰ χαίρεταις ἐπὶ τὴν ἀδελφὴ σου.

Ανδία Αἰθῶς, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ δανείζῃς τὰ φυλλάδια σου ἐκεῖ πρὸς τὰ λευκώλων καὶ μάλιστα ἐκεῖ πρὸς τὰ ἡμιπορῶσαν νὰ τὰ ἀγοράζω. Πῶς πληρώνεις; ἐσὺ ἢ πληρώνῃ καὶ ὁ ἄλλος, ἀφ' οὗ θέλεις νὰ διαβάξῃς Διάπλαιν. Ἐ, ὅταν εἶναι κανὲν πτωχὸν παιδί, προσεχτικό, ὑπομονή. Ἀλλ' ὅταν εἶναι πλούσιον καὶ ἀπρόσεκτον, τί νὰ σοῦ πῶ! ὁ δανεισμὸς καταντᾷ ἀμαρτία.

Ἦτοι τοῦ 1913, διαβιάζω τὰ συλλογικὰ σου εἰς τὴν «Ἡοσιώῃ Σάμου» καὶ τὸν Φάωνα, διὰ τὸν ἄδωρον ἡλικίαν τοῦ συνωνύμου, καὶ τοὺς πληροφόρον, ὅτι, διὰ νὰ μὴ γάτῃ ὁ δεύτερος τὴν τιμὴν, ἐδράμῃς τὸ γατακί σου Φάωνα.

Ἡοσιῶς Ἡπειρώτης, φέτος δὲν ἔχει κανεὶς τὸ ψευδώνυμον «Ἡοσιώη Πάρα» ἀλλ' ἄλλοτε εἰς συνδρομητὴν κατοικοῦντα ἐν Κεραύρῃ, ἀγνοῶ ὅμως ἂν κατήγετο καὶ ἀπὸ τὴν Πάργαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἀνθισμένη Ἀνατολή, κ. (Α. Π.). Κόκκινη Ἀνεμώνη, κ. (Θ. Π.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλάξουν: ἡ Σανθὴ Νεοαῖδα (10) μὲ Ἀοσειά, Μπουμπουλίαν, Καινούργιος Ἀφῆρες, Βασίλειον Βουλαροκότον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἑλληνοπούλο τοῦ Αἴμου (ἐστὶν ἄνθρωπος φίλος μου τὸν μικρὸν Ἀλφῆρον καὶ πρὸς τὸν ὅτι τὸν περιμένω) Κάστορον Καλαμῶν (ἑλὰξ, εὐχαριστῶ ὠραίστατ' ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς) Ἀσθημα τῆς Πατρίδος (ἡ ἐπιστολή σου δὲν μ' ἐξελίξε ὅλοῦς γάτῃ πρὸς σ' εὐχαρίστησαν τὸσον οἱ παλαιοὶ μου τόμοι) Πογκλίπσσα τῶν Δολλαρίων (εὐχαριστῶ πολὺ, καὶ δι' ὅσα στείλεις καὶ δι' ὅσα γράφεις) Ποιμενίδα τοῦ Ὀλύμπου (τὸ ψευδώνυμόν σου ἐνεκρίθη εἰς τὸ 42ον φύλλον) ὁμοῖα κυριὰ γράμματόσημα, ἀφ' οὗ Postal-order δὲν ἐκδίδονται ἐνεκα τοῦ πολέμου) Ἐπατήρ τοῦ Ὁραίου (ἐγγόνισα) Γενναῖος-πυρρο Στρατηλάτην (ἑλὰξ, εὐχαριστῶ) πραγματικῶς, ἡ Γ' τάξις τοῦ Γυμνασίου εἶναι πολὺ δύσκολη καὶ σοὺ χρειάζεται ἰδιαίτερα ἐπιμέλεια φέτος) Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (ἑλὰξ, εὐχαριστῶ) Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (δυστυχῶς ἀκόμη ἀλλ' εἰς πρώτην ἐνκαιρίαν, κάποιον ἀπ' αὐτὰ θὰ δημοσιεύῃ) Ἀλβαροκότον Ἡπειρώτην (ἐλὶφθῃσαν ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς, εἶναι συνδρομητρία μὲ ψευδώνυμον) Μαυροσφαιρὸν Βασίλη (ἐστὶν ἑλὰξ) Νέσωνα (ὠραία αὐτὰ πρὸς μὲ στείλεις, μποῶ! καὶ ἀπὸ τὸ νέον ἔτος νὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον) Ποδητὴρ Δόξαν (ἐγγόνισα) ὅταν ἀναπτυχθῇ, θὰ σοῦ στείλω) Ἑλένην I. A. (χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου λοιπόν, πρὸς θὰ ἔγῃς καὶ ψευδώνυμον, νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς) Νιόβην (διεβίβασα τὸ γράμμα σου πολὺ μὲ συνεκίνησαν αὐτὰ πρὸς γράφεις) εὐχομαι νὰ παρακαταστήθῃ τὸ δνείρον σου! Ματωμένο Σίφρος, κτλ., κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἑλὰξ μετὰ τὴν 13ῃ Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 9 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς 4' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηρτηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαργ. ἄδετος 8,50, χρυσόδ. 6,50. Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθερὸς ταχυδρ. τελόν: Ἀδετος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἀδετος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Δῶρον Δραχμῶν 3 ἕως 52,50

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλαιν» διὰ τὸ 1915 πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., καθὼς καὶ οἱ ἀνανεύντες πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1915, ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ χορηγῶσιν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δρ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δρ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδ. ἀντὶ δρ. 7,50)

Αἱ ἀνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἑξ ἑκάστου τόμου, δηλαδὴ τόμοι ἐν ὅλῳ 800, τοὺς ὁποίους θάγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθῶν τὸν προνομίου πρὶν ἐξαντληθῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21ης Δεκεμβρίου.

480. Δεξιόγραφος

Τὴν πρόθεσιν μὲ μέρος
Τοῦ στόματος ἐνώσεις
Καὶ τραχικὸν ἀρχαῖον
Ἀμέσως φανερώνεται.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Μανιώτη Ταξειδιώτισσαν

481. Μεταγραμματισμός

Στὴν Μεσόγειον θὰ μεύρης.
Ὅπως εἶμαι ἀν μαφίσης.
Ἐνα γράμμι ἀν μου ἀλλᾶξης
Στ' ἀρχαῖα ζῶα νὰ κυτᾶξης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γεννητομάχου Ἑλληνος

482. Συλλαβικὸν Μωσαϊκὸν μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Ἄν ἀπὸ μίαν συλλαβὴν
Γάτα καὶ σκύλος δώσουν.
Ἐνα πουλὶ ποῦ τρώγεται
Εὐθύς θὰ σοῦ σκαρώσουν.
Ἄν τώρα θέλῃς τὸ πουλὶ
Νὰ ταναγραμματίσῃς.
Θὰ γίνῃ ἐν τετραπόδον.
Ποῦ τρώγεται ἐπίσης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνοπουλο τοῦ Αἰμου

483. Αἰνίγμα

Εἰς τὸ κράτος μου τελεία
Βασιλεύει ἀναρχία.
Νά, ἡ καμαριέρα πάει
Πολὺ πρὶν ἀπ' τὴν κυρία.
Ὁ καθενὲς καθάλλασκε
Εἶνε πίσω ἀπ' τὸ λόγόν του
Καὶ ὁ βουλευτὴς βαδίζει
Μπρὸς ἀπ' τὸν πρωτοπουργόν του.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βουλαντικῆς Συμμαχίας

484. Ψαροπόνημα

* * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ κινήσωνται κατὰ σειρὰν: μέλος τοῦ σώματος, ἄνθρωπος εὐδαίμων, ζῦλον γονιδρόν, τόπος ἀνθρώπος, μέρος τῆς ἐνδυμασίας, φυτόν γρηάμιον, νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ πόλις τῆς Μακεδονίας.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ταγματῆρμένο Λοιδεκάγισο

485—490. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

κηρός, λίθος, βέλος, κόρος, ὄμμα, κόμη.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικρασιάτου

491. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἑκάστη τῶν νὰ σχηματίζουσιν τὸν αὐτὸν ἀρχικὸν περιηγητὸν ἢ προδότην τῆς πατρὸς τοῦ:

Εἰρήνη, ἐπιμελής, χαμηλός, πλατύς, πιστός, ἡττα, διάφορος, Μεσημβρία, ἀμαθής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑρημιτιδῶς

492. Φωνηεντόλιπον

τν - πρν - τ - πρν - γρν - τν - δρν
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κνέμου τοῦ Ἰονίου

493. Γρίφος

πρᾶ
πρᾶ πρᾶ
BAM δ' τρν
πρᾶ πρᾶ
πρᾶ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπτερου Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν γνύλ. 25, 26, 27, 28, 29

249. Ψυχὴ (ψι. γι.) — 250. Πόρος — Πόρος. — 251. Κατάλλα.

252. ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΑΤΟΝ

ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟΝ

ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ

ΤΕΜΕΝΟΣ

ΙΑΝΟΣ

ΣΟΣ

Σ

253. Σαμουήλ (Μητρίτσα ΜΟΥ ΗΛΘε...) — 254.—258. Φωκὴ (ἩΚΩ Φέρων...) 2. Ὑαντα (ΑΝΙΑ Ὑπαγώρην...) 3. Αἰξ (ἌΞΙΑ...) 4. Αἰός (Ἰσημαγωγὸς Ο ΚΥΑων) 5. Λάμα (πολλὰ ΜΑΛΛα...) — 259. ΑΜΝΟΣ — ΑΕΤΟΣ (Ἀργία. ΜΕΡος. ΝόΤος. ὉσιΟς. ΣάλοΣ.) — 260. Κάθε καλὸν δὲν εἶνε βλαβερὸν. — 261. Ἐορμίσαι (ἔρ ἦν - μ' εἰς ι).

262. Κεράσιον (κέρας, ἴον.) — 263. Γέρον — Γέλων. — 264. Τάχος — γάτος.

265. ΑΙΜΩΝ 266. ΦΩΚΥΛΙΔΗΣ

ΠΡΑΓΑ ΑΝΤΑΙΟΣ

ΚΡΙΘΟΣ ΣΙΜΩΝ

ΤΡΟΙΑ ΜΙΑ

ΜΥΣΙΑ Α

267. Ἡ ἐπιμελὴς νικᾷ ὅλας τὰς δυσκολίας. (Ἡ ἀνάγκη κατὰ στήλας, ἀντιστρέφει καὶ δεξιόθεν ἀναλλάξ, ἀντιστρέφει ἐν τῶν ἀνω πρὸς τὰ κάτω, καὶ δεξιόθεν ἐν τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.) — 268—272. Διὰ τοῦ Η: πείρα, ποῦς, πινά, Πάρις, Πόλις. — 273. ΔΟΗΝΜΙ-ΑΡΑΤΟΣ (Αἶας. Θέρος. Ἡσάας, ΝόΤος, Ἄροτρον, Ἰάσων.)

274. Σόλων (σὺλ. ὄν.) — 275. Ἰσις (ι. σὺς.) — 276. Κάπρος — καρπός.

277. K 278. ΣΑΛΑΜΙΣ

ΡΙΣ Α Α Ο Τ

ΡΩΜΟΣ Α Α Κ Ν Ι Α

ΚΙΜΩΛΟΣ Α Ω Α Μ

ΣΟΛΩΝ ΜΟΝΑΧΟΝ

ΣΟΣ Ι Τ Ο Ο

Σ ΣΤΑΜΝΟΣ

279. Βοῦς, δούς, ὀδός, ὀδός, ὀδός, σφός, σφός. — 280. Οἱ χωριστοὶ δὲν εἶνε χωρὶς μὲ, αὐτὸς εἶνε χωρὶς μὲ. — 281. ΓΥΑΡΟΣ (Γέρον. Ὑψηλός. Ἀφός. Ροπαρός. Ὁρεινός. Σκοτεινός.) — 282. Ὁν ἀναπᾶ Κύριος παιδεύει. — 283. Μὴ τὰ ἡδίστα, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα. (Μι, τᾶ, ἡδ' εἰς τὰ - ἄλλα - βέλτ' εἰς τὰ.)

284. Ποσειδών (πὼς, ἰδών.) — 285. Ἀδιντών (α. δῖ, νι. ὦν.) — 286. Ὀπλίτης - πολίτης. — 287. Ἀγῆλος - Μῆλος - μέλος.

288. Σ Ι Μ Ω Ν 289. 6+3—4+1 :

Λ Υ Κ Ο Σ 2—3=0. — 290 —

Μ Ε Κ Κ Α 294. Διὰ τοῦ Ρ. φά-

Σ Ο Δ Ω Ν ρος, πόρος, Ρήρος,

Ν Ε Μ Ε Α κόρος, ὀάκος. —

295. ΝΑΥΣΙΚΑ - ΗΛΕΚΤΡΑ (Νῆσσα. Ἄλκασιος. Ὑπότος. Σκίαθος. Ἰταλία. Κρήνη. Ἀλφειὸν.) — 296. Στὸς κορσοὺς τὴν πόρτα, ὅσο θέλεις βρόντα. — 297. Εὐγενὲς τὸ θνητὸς εἶναι ὑπὲρ πάρος (εὐ ἔν ἐς - τοῦ εἰς ἱα - ζ' ἐς - θε ὑπὲρ πα τρίς.)

298. Τέρον (τέ. ἴον.) — 299. Μάιος - Λάιος - Γάιος. — 300. Τάλας - Ἀτλας.

301. Δ Α Μ Ω Ν 302. ΔΑΚΤΥΛΟΣ (αὐ-

Λ Ρ Η Σ λός, καλός, τύλος, ὕαλος,

Μ Η Ν λόκος, οὐτος. Σύλας.) —

Ω Σ 303. Μὴ μου τοὺς κό-

Ν κλους τάρτα. — 304. Ὁ

Ἡράκλειος, τὸ Ἡράκλειον.

305. Δ Α Κ Ω Ν Ι Α 306. ΚΑΡΧΗΔΩΝ

Α Ι Α Λ (Κρήνη. ΚΑρολος,

Κ Ι Ν Ε Ζ Ο Σ Σῦρος, Βάχκος, Πο-

Ω Ε Α Λ μπῆτος, Ποσειδών,

Ν Α Ζ Α Ρ Ε Τ Ναπολέων, Τρίγων-

Ι Ο Ε Ι νοΝ.) — 307. Αἰ

Α Α Σ Α Τ Ι Α περιποιήσεις μεταξὺ

φίλων εἶνε περιτταί. (Ε περὶ πῖ - ἡ σῆς μετα - ξὺ φίλων - εἶνε περὶ τέ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[18' — 107]

Νῆσσα Δασκαλῆ, τί γίνεσαι; Ποῦ εὐρίσκεσαι; Ποία ἡ διεύθυνσίς σου; Ἐπιστολήν μου ἔλαβες; — Πειγνίπισσα τῶν Δαλλαρίων.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 43ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 323)

ΑΘΗΝΩΝ: Μιχ. Α. Τρίκας, Θ. Ν. Φραγκιάς, Κωνσ. Α. Ἐλευθεροδηκή, Γεωρ. Α. Κοκκωνής. ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς. ΒΟΛΟΥ: Ἀργύρη Κ. Λυμναροπούλου. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπῆς. ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Κ. Κολαίτης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπυρίδων Σταυρός. ΠΑΤΡΩΝ: Γλαῦκος ὁ Πατρύς. ΧΙΟΥ: Μαρία Σαμ. Λερωτοῦ, Νικόλαος Κ. Κοκκῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη ἡ ἐν Χίφ ΜΑΡΙΑ ΣΤΑΜ. ΛΕΡΙΩΤΟΣ, ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, Σειρὰ Β' καὶ Σειρὰ Γ'. — Μαργαρίτα Στέφα, μυστήριον. — Ὁ Κανὸς Δρόμος μ' ἄλλα κληρονομία διηγήματα. Ἐκαστὸν δρ. 3.

ΘΕΑΤΡΟΝ, Τόμος Πρώτος καὶ Τόμος Δεύτερος. Ἐκαστος δρ. 4.

Λεπτομερὲς Τυποκατάλογος στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

Παραγγέλλαι συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου ἀπευθεῖναι: κ. Γρηγ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Ἐδριπιδίου, Ἀθήναι.